

[Ib Christensen]

Fællesskab, og hvad der er udenrigspolitik. Dertil kommer, at man fandt ud af, at det var synd for EF-Kommissionen, at den ikke var med; den skulle være observatør, for der kunne være noget i det udenrigspolitiske samarbejde, som måtte berøre Kommissionen. Så fik de lov til at være med som observatører under de dagsordenspunkter, som berørte det kommunitære, det fællesskabslige, samarbejde. Men så fandt man ud af, at det var synd, at de rare EF-kommissærer skulle smides ud, når man diskuterede udenrigspolitiske samarbejdspunkter, som ikke havde skygge af berøringsflader til EFs traktatmæssige politik eller områder; så fik de lov til at blive, og det har de fået lov til siden 1974.

Det, der nu forestår, og det, som ingen medlemmer af det udenrigspolitiske nævn fik noget som helst at vide om, før de måtte læse det i Politiken, er, at nu skal der institueres noget vedrørende dette. Man skal oprette et sekretariat, der koordinerer det udenrigspolitiske samarbejde, og den næste skive af denne salamipølse bliver – vil jeg antage – at EF-Kommissionen får en eller anden opgave med hensyn til at koordinere, og så er vi langt inde i en fælles EF-udenrigspolitik.

Dette er langt uden for de forudsætninger, som forelå, da det danske folk stemte om dette, og derfor er det mindste forlangende, at man fik en ny folkeafstemning om disse ting.

Hvordan fortolker f.eks. den vesttyske udenrigsminister Genscher disse ting? Ja, han siger klart, at dette oprappede udenrigspolitiske samarbejde er en begyndelse på en fælles EF-udenrigspolitik, der institueres, altså et andet væsentligt skridt i den europæiske union, lige så vel som det økonomisk-monetære samarbejde inden for EMSen, den såkaldte valutaslange, er begyndelsen på den økonomiske union.

Vi er altså langt inde i en udvikling henimod denne europæiske union, uden at det danske folk bliver spurgt ved en folkeafstemning.

Vi tager på det skarpeste afstand fra disse ting, og vi bekæmper dem. Vi ønsker, at Danmark skal have en selvstændig udenrigspolitik, men vi kan godt se, at der kan være behov for, at vesteuropæiske lande taler sammen om disse ting. Der har man i Europarådet et forum, der omfatter både EF-lande og

neutrale lande, et langt større vesteuropæisk forum end EF, og netop derfor har det store forudsætninger for at tale med vægt over for giganterne, over for USA og over for Sovjetunionen, hvilket der kan være behov for med et Sovjetunionen, der går ind i Afghanistan, og med et USA under det nuværende styre, hvor man kan vente sig næsten hvad som helst.

Vi mener derfor, at det europæiske samarbejde på dette område langt bedre kunne ske inden for Europarådets rammer og endnu bedre – og i første række naturligtvis – inden for de nordiske landes kreds. Vi hilser med tilfredshed, at man, til trods for at der fra nogle partier i denne sal var modstand imod det, har indledt sonderinger med hensyn til at opklare mulighederne for at etablere en traktat om Norden som atomvåbenfri zone. Det er et skridt i den rigtige retning, men vi ønsker altså, at Danmark i udenrigspolitisk henseende først og fremmest samarbejder med de nordiske lande og ikke lader EF bestemme over vores udenrigspolitik, sådan som realiteten er i dag.

Retsforbundet repræsenterer på det økonomisk-politiske område og – som jeg her har antydnet – også på store dele af det udenrigspolitiske område et klart alternativ til de fire gamle partier og deres to ny aflæggere, og vi vil i fremtiden virke for de synspunkter, som jeg her har beskrevet, som vi har gjort det før. Vi vil virke på den måde, at vi vil samarbejde fra sag til sag med de partier, hvor vi kan finde fællesnævnerne. Vi har faktisk på forskellige sagsområder samarbejdet med både højrepartier og venstrepartier i dette ting. Jeg tror, at meget i det danske folkestyre så bedre ud, hvis man havde den samme åbenhed fra alle øvrige partiers side omkring samarbejdsproblemerne. Det, der er brug for her i folketinget, er ikke blokpolitik, en fastlåst blok af partier, der i oppositions- eller regeringsposition låser sig fast og sammen tvinger sig selv – eller prøver at tvinge sig selv – til enighed om alt muligt. Det lammer tinget, og derfor står vi i den situation, at vi ikke ved, om der bliver folketingsvalg om en uge, om det var blevet udskrevet i dag, eller om det kommer om en, to eller tre måneder, fordi fire partier har bundet sig til at skulle være enige om alting, til trods for at de på områder har vidt forskellige synspunkter. Det viser, at blokpolitikken, også når